

Partea 1 - continuare (Capitolul 1,7 până la capitolul 2,7)

Domnul Isus îi spune: »Dacă nu știi unde, tu, cea mai frumoasă dintre femei« - ce mișcător este aceasta. Ea, care tocmai a spus, că nu este cea mai frumoasă, deoarece este neagră și poartă urmele strâmtorării pe ea, și numai șovăind îndrăznește să spună că este plăcută în ochii Lui, aude acum din gura Lui proprie: »Tu, cea mai frumoasă dintre femei.« De ce? El vedea ce era în inima ei; El vedea în ea dorința, pe care a avut-o și Maria, să fie lângă El. Este însă și o dojană în aceasta. El spune: »Dacă nu știi unde.« Atunci auzim în planul secund vocea Sa plăcută: „Voi ați fi putut să știți. De atâta timp sunt cu voi, Filipe, și nu M-ați cunoscut? V-am arătat Eu așa de neclar cine sunt Eu în Mine Însuși?» Dar El este plin de răbdare, El îi spune, totuși. Ce minunat este răspunsul Său! El nu spune: pe câmpul acela și acela pasc Eu turma Mea, ci El îi dă un răspuns deosebit, care ne descoperă un principiu foarte important din Scriptură. El spune: »Dacă nu știi unde ... ieși pe urmele turmei«. El nu spune: Eu sunt acolo și acolo, și pe pășunea aceea și aceea Îmi pasc turma Mea.” Aceasta este și ceea ce Dumnezeu spune în Ieremia 6,16: »Așa zice Domnul: „Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”« Ești tu o asemenea oaie rătăcită, care caută odihna pentru sufletul său la Păstorul cel bun? Eu nu întreb, dacă tu ești un credincios; tu ești o oaie și aparții turmei Păstorului cel Bun, însă poate rătăcești încoace și în colo. Poate că ai fost pe la turmele tovarășilor. Vrei tu să știi unde este acum Păstorul, unde Își paște El oile acum? Atunci trebuie să întrebi de „cărările din trecut”; atunci tu nu trebuie să ascuți de aceia care spun, că în secolul 20 avem nevoie de alte principii, pe baza cărora credincioșii trebuie să se strângă în jurul Păstorului cel bun, ca să găsească hrană la El, ci tu trebuie să întrebi de urmele turmei. Turma sunt oile, care sunt deja la Păstorul cel bun, și urmele lor sunt pe nisip. Acestea sunt urmele despre care a vorbit Ioan, când a spus: »Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început« (1 Ioan 2,24), acestea sunt urmele despre care a spus și Iuda, când a zis: »Gândiți-vă la cuvintele apostolilor Domnului Isus Hristos care au fost spuse mai înainte« (Iuda 17); asemănător a vorbit și Petru.

Dacă vrei să știi unde Domnul Isus strânge pe credincioși, eu nu pot să-ți dau niciun răspuns, ci îți pot spune numai, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ia-ți Biblia în mână și gândește-te la cuvântul care au fost rostit *odinioară* de apostoli. Acolo găsești principiile pe baza cărora Domnul Isus strânge pe credincioși în jurul Său, ca să dea hrană oilor Sale. Nu te mulțumi cu întrebarea, unde găsești pășune, ci întreabă-L pe Domnul Isus: „Unde ești *Tu* la mijloc?” El nu a spus: la adresa aceea și aceea. Aceasta El nu o face niciodată. Pe când cei doi ucenici L-au urmat L-au întrebat: »Rabi, unde locuiești Tu?«, Domnul Isus nu spune: „acolo și acolo”, ci El spune: »veniți și vedeți.« Tu trebuie să faci ceva pentru aceasta; trebuie să-L urmezi și să ai dorința în inimă, să afli ce învață Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la baza unde El vrea să se adune credincioșii. Pe când Domnul Isus era pe drum, ca să serbeze Paștele, El nu spune ucenicilor Săi: „Mergeți în casa aceea și aceea, și pregătiți paștele”, ci El spune: »Mergeți în cetate; și vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; urmați-l, și veți ști unde vreau să serbez Paștele« Aceasta este ceea ce trebuie să facem noi - să mergem pe urmele turmei. Nu fiecare credincios de pe pământ ne poate spune unde serbează Domnul Isus paștele, ci numai un om cu un urcior de apă pe cap. Apa este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă un credincios vrea să-ți spună unde este Domnul Isus în mijloc, atunci tu nu trebuie să ascuți de el, dacă îți spune că aici sau acolo se vorbește foarte frumos și se găsesc binecuvântări așa de minunate, căci pășune se găsește și la turmele tovarășilor; ci tu trebuie să ascuți ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Însuși a spus unde vrea El să fie în mijloc, și anume, acolo unde sunt adunați doi sau trei pentru Numele Lui, unde autoritatea Sa este recunoscută, și nu autoritatea tovarășilor. Și înainte de toate, unde Adunarea se adună laolaltă (compară Matei 18,17 cu versetul 20), acolo este „turma”. Acest loc trebuie să-l cauți. Când în Deuteronom 12 Dumnezeu vorbește poporului despre locul de adorare, pe care ei trebuie să-l aibă în țara lui Israel, Dumnezeu nu le spune: „Când veți fi ajunși în țară vă voi da cetatea Ierusalim ca loc de adorare, unde Eu voi locui în

mijloc”, ci Dumnezeu spune: „Când veți fi ajunși în țară, trebuie mai întâi să curățiți țara de idoli și după aceea să mergeți la singurul loc de adorare.” Atunci poporul ar fi putut întreba: „Dar unde este acest loc de adorare?” Însă Dumnezeu spune: »Să căutați locul« (Deuteronom 12,5), și poporul l-a cautat timp de 480 de ani. Dumnezeu vrea ca tu să înveți să prețuiești acest loc.

Urmarea este apoi, că Domnul spune: »Și paște-ți iezii lângă colibeale păstorilor« (versetul 8). Atunci vei fi apt, să fi întrebuințat de Domnul, ca să dai hrană aceluia care îți sunt încredințați. Vedem aceasta la Domnul Isus în Ioan 21, când El a adus acolo pe Petru pe drumul cel bun (drumul despre care Psalmul 23 spune: »El mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său«), atunci Domnul Isus îi spune de trei ori: »Paște mieluseii Meie, păzește oile Mele, paște oile Mele.« Aceasta El nu o spune *înainte* de momentul acesta. Când după aceea Petru era iarăși pe drumul cel bun, Domnul putea să-i spună: acum tu poți să păzești și să pășunezi oile și mieluseii mei. Atunci El ne poate folosi pe lângă locuințele păstorilor, în sfera slujbei de păstor, pe care Domnul a dat-o în mijlocul Adunării. Nu numai păstorii pășunează, ci fiecare dintre noi poate avea o parte mică la această lucrare, hrana, pe care noi am primit-o de la Marele Păstor, s-o dăm mai departe credincioșilor, care sunt mai puțin maturizați duhovnicește și mai slabi decât noi, ceea ce se exprimă prin cuvântul „iezi”.

Abia după ce mireasa aici și-a ocupat locul la Mire, ca o adevărată Maria, El începe să vorbească despre dragostea Lui pentru ea. Domnul Isus nu ne poate spune să ocupăm locul potrivit cu gândurile Lui, așa ca El să ne poată arăta pe deplin dragostea sa, atâta timp cât noi nu întrebăm mai întâi, unde este El. Dacă venim la El și ne odihnim, așa cum Maria a găsit pășune la picioarele Lui și odihnește la El, pe când avea o mare durere, atunci El începe să vorbească. El nu vorbește, pentru că El simte nevoia pentru Sine de a dovedi dragostea Lui, ci pentru că El știe, că mireasa are nevoie să fie înviorată prin aceea, că El îi dovedește mereu cât de prețioasă este ea pentru El și cât de mult El o iubește. Așa vorbește El aici în versetele 9-11. El nu vorbește aici, așa cum o va face mai târziu, despre ceea ce ea însăși este, despre frumusețea ei exterioară (vezi capitolul 4); aceasta nu poate avea loc aici. Când cineva tocmai a venit la credință, Domnul nu poate încă să spună, ce El a găsit în el însuși, căci roada spirituală abia dacă este prezentă. Însă Domnul poate totdeauna admira în credincioși, ceea ce El însuși a pus în ei și ce a făcut din ei. Chiar și aceasta o admiră în așa fel, ca și cum ar veni de la ei însuși. Ce Domn bogat și îndurător este El! Așa va vorbi El în viitor rămășiței, care știe, că ea este așa de neagră și care este totuși puțin conștientă de frumusețea ei. El începe aici să spună cât de plăcută este ea.

El spune: »Iubita Mea, te asemeni cu o iapă de la carele lui Faraon.« Știm din 1 Împărați 4, că împăratul Solomon avea cei mai buni cai și cele mai bune cară din timpul lui și că ele veneau din Egipt. El compară mireasa Sa cu un astfel de cal maiestos. Probabil că nu pare să fie o vorbire încântătoare, însă în vorbirea simbolică a Scripturii este. Un cal este prin natura sa un animal sălbatic, de nelegat; ne gândim la Psalmul 32,9: »Nu fiți ca un cal sau ca un catâr, care n-au pricepere, a căror podoabă sunt frâul și zăbala pentru a-i struni când nu vor să se apropie de tine.« Acesta nu este calul, cu care ea este comparată aici. Aici ea este comparată cu un cal de la carele lui Faraon. Când un cal este înhămat la un car, atunci încăpățănarea lui este ținută în frâu, atunci el este capabil să fie folosit în slujba stăpânului său. Regăsim aceasta în mod deosebit în profețiile despre rămășița viitorului, care se va reîntoarce din ținuturile Iordanului superior spre Israel, despre care Dumnezeu spune cu admirație în Zaharia 10, unde într-un anumit sens El stă să vadă cum se va lupta rămășița cu dușmanii ei: »Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și-i voi pedepsi pe țapi! Pentru că Domnul oștirilor a cercetat turma Sa, casa lui Iuda, și-o va face calul Său cel măreț de luptă.« (versetul 3) Așa o vede Dumnezeu acum în puterea ei; un cal, al cărui bot este legat cu zăbale și este capabil de luptă, când ea va lupta împotriva Asirianului, împăratul nordului, ca să-l alunge din ținutul lui Israel (Mica 4,13; 5,4; Zaharia 12,6).

După aceea El vorbește mai departe: »Frumoși sunt obrajii tăi cu șiraguri de mărgăritare, gâtul tău cu lănișoare de podoabă.« El admiră la ea, ceea ce El însuși i-a dat, ca și în Ezechiel 16. De

fapt aceasta se referă la trecut, însă în viitor aceasta va fi iarăși valabil cu privire la ea. Acolo Domnul spune despre Ierusalim în versetul 10: »Te-am îmbrăcat cu haine brodate și te-am încălțat cu sandale din piele de vițel de mare și te-am încins cu in subțire și te-am acoperit cu mătase. Și te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și un lăntșor la gât. Și ți-am pus un inel în nas și cercei în urechi și o cunună frumoasă pe cap. Și ai fost împodobită cu aur și cu argint și veșmintele tale erau de in subțire și de mătase și erau brodate. Ai mâncat floarea făinii și miere și untdelemn și te-ai făcut foarte, foarte frumoasă, și ai ajuns o împărăție. Și și s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine, zice Domnul, Dumnezeu.« Aceasta este slava miresei, pe care Dumnezeu a pus-o pe ea. Aceasta este slava cu care Eliezer a îmbrăcat-o pe Rebeca, de îndată ce el a recunoscut-o ca mireasă. Noi citim, că robul a scos la iveală giuvaeruri din comorile lui Isaac, i-a pus un inel de aur și o brățară de aur pe mână, care vorbeau despre slava moștenitorului. Așa a împodobit aici Mesia pe mireasa Lui, cu ceea ce vorbește despre slava Sa, da, despre slava triunității lui Dumnezeu; de aceea se folosește în versetul 11 cuvântul „noi” (Geneza 1,26).¹ Aurul vorbește despre slava dumnezeiască, și argintul, punctele de argint cu care slava dumnezeiască este ornată, ca să zicem așa, vorbește despre prețul răscumpărării, pe care El l-a plătit, ca să facă mireasa proprietate a Sa (compara Exodul 30,11-16). Tot așa găsim și în Isaia 61,10, că Ierusalimul spune despre sine însuși, că el este împodobit cu hainele mântuirii și cu mantaua izbăvirii, și că el este împodobit ca o mireasă cu sculele ei. Aceste scule vin de la Domnul Isus; totul este de la El. Așa suntem și noi îmbrăcați cu o slavă, despre care Domnul Isus Însuși spune în Ioan 17: »Le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu«. Este slava Sa proprie, pe care El a câștigat-o prin argint, prin prețul răscumpărării, și cu care El ne-a împodobit.

Ce har! Când mireasa vede cu ce a împodobit-o El, nu poate să-i lipsească răspunsul: »În timp ce Împăratul este la masa Lui, nardul meu își răspândește mirosul« (versetul 12) Este clar, că aceasta nu este vorbirea Adunării, căci ea nu cunoaște pe Domnul Isus ca pe un Împărat, ci ca pe Capul ei, Capul trupului. Aici este rămășița care vorbește despre Împăratul la masa Sa. Ce-i drept, este încă ceva de viitor; aici ea încă nu este la masă. Nici măcar la sfârșitul acestei cărți ea nu devine soția Mirelui, însă prin credință ea știe că va veni un moment când Împăratul va fi la masa Sa. După ce ea a trecut prin valea umbrei morții, ea va putea spune: »Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei; mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra« (Psalmul 23,5).

Domnul Isus Însuși a promis, că va veni această masă. Pe când El a stat cu ucenicii Săi la Cină în Luca 22, El a spus: »pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai mânca din el (din paște), până când va fi împlinit în Împărăția lui Dumnezeu. ... nu voi bea din rodul viței până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu«, - aceasta este revenirea Sa. Și în versetul 30 El spune, că ucenicii, ca un tablou al acestei rămășițe în viitor la masa Sa vor mânca și vor bea împreună cu El în Împărăția Sa. Această masă va exista odată. Va fi o „masă” în cer, la care vom șede *noi*, însă va fi o masă și aici pe pământ, la care Mesia va invita rămășița, să mănânce și să bea împreună cu El. Aceasta este masa adevăratului Solomon. Citește în 1 Împărați 4, să vezi ce bogăție și ce slavă apare acolo la masa lui Solomon. Toate mâncărurile, pe care noi le găsim acolo, vorbesc despre ceea ce Domnul Isus este, mai ales ca jertfă de mâncare și ca jertfă de pace, ceea ce reprezintă mâncarea pentru sufletul credincios, care stă la masă. Însă mireasa nu vorbește aici despre ceea ce a făcut Domnul Isus (despre aceasta vorbesc jertfele), ci despre ceea ce El este în Sine Însuși. Ea spune: »Nardul meu își răspândește mirosul.« Ea a spus în versetul 3, că mirodeniile Mirelui au un miros plăcut. După ce ea este acum îmbrăcată cu toată slava Mirelui, și deci și cu aceste mirodenii, ea spune: acum vreau să dau înapoi Mirelui aceste mirodenii, pentru ca ele să fie spre onoarea Lui și să se ridice ca o mireasmă de un miros plăcut. Acesta este rodul Mariei. Ea și-a ales partea cea bună. Mai întâi ea a căutat pășune la picioarele Domnului Isus în Luca 10. După aceea ea a găsit odihnă la amiază, când soarele dogoritor ardea și fratele ei

---

¹ Referitor la aceasta ne putem gândi și la Mesia și Dumnezeu (compara cu explicația de la capitolul 6,13).

Lazăr a murit. Și acum nardul ei își răspândește mirosul (Ioan 12). Acesta este drumul necesar. Ora de rugăciune și ora de studiu biblic sunt necesare pentru ca să putem veni într-o adorare adevărată și să facem ceea ce a făcut Maria în Ioan 12, scurt timp înainte de plecarea Domnului, când ea a luat nardul prețios și l-a turnat pe capul și picioarele Lui. Este nevoie de o creștere duhovnicească, pentru ca noi în orele de adorare să nu ne gândim numai la ceea ce noi am primit și ce am devenit - ce minunat este și aceasta - ci să aducem ceea ce este spre slava Sa; nardul, care vorbește despre glorificarea Sa ca Om. Nardul era un ulei pregătit din rădăcinile și din părțile de jos ale tulpinii unei mici și neînsemnate plante vegetale - un tablou al Domnului Isus ca Om, ca rod al pământului (Isaia 4,2), în toată modestia și umilința, care Însuși S-a făcut nimic și a luat chip de rob (Filipeni 2). Ce miros s-a ridicat din viața Sa de pe pământ spre Dumnezeu! Viața Sa întreagă a fost un nard, care a fost jertfit lui Dumnezeu. Acum mireasa zice: nardul meu, ceea ce am găsit în Domnul Isus, doresc să-I aduc Lui. Nu în primul rând ceea ce eu am primit doresc să-I aduc, ci doresc să-I aduc ceea ce El este în Sine Însuși, doresc să-L admir pentru frumusețea lui, care este înfățișată aici în nard.

Dacă ea este ocupată în felul acesta cu Persoana Sa, cu firea Sa omenească, cu viața Sa de pe pământ, de la sine se va gândi la ceea ce este și mai prețios în El. De ce L-a uns Maria cu nard? Domnul Isus ne dă răspunsul. El spune: »Ea l-a păstrat pentru ziua înmormântării Mele. Ea M-a îmbălsămat în vederea suferințelor și morții Mele.« Aceasta este ceea ce noi găsim aici în versetul 13 și 14. De ce este Mirele așa de scump pentru mireasă, pentru Ierusalim? Pentru că ea va ști, că El a murit, și aceasta încă din cauza faptelor ei. Așa este și pentru noi. Dacă El spune: »Faceți aceasta în amintirea Mea«, de ce este El atunci așa de scump pentru noi? Pentru că noi când ne gândim la El suntem preocupați cu un Domn suferind, muribund, omorât. Noi nu suntem atunci preocupați în primul rând cu nașterea Sa, cu viața Sa închinată cu plăcere lui Dumnezeu, ci cu moartea Sa pe crucea îngrozitoare de pe Golgota. Acesta este mirul despre care vorbește versetul 13. Mirul era un suc care picura din scoarța unui copac. Aceasta nu se petrecea de la sine, copacul trebuia crestat. Aceasta este prima caracteristică a mirului; copacului îi trebuia pricinuită o rană, înainte ca sucul să iasă la iveală. A doua caracteristică: mirul avea gustul amar. A treia caracteristică: dacă mirul era pus în foc lăsa să se ridice un miros plăcut. Se găsește o substanță aromată, care să vorbească mai bine despre suferințele Domnului Isus? El a fost tăiat și Ierusalimul va spune: »Totuși El era lovit pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre«. Ce a ieșit la iveală din aceasta, când Domnul Isus a fost lovit de Dumnezeu Însuși și Dumnezeu a spus: »Scoală-te sabie asupra Păstorului Meu și asupra Omului care îmi este tovarăș« (Zaharia 13,7). Amărăciunea mirului, a plantelor amare care erau mâncate la Paște. Însă când mirul a ajuns în focul care Dumnezeu l-a adus asupra Domnului Isus, a ieșit mirosul plăcut, despre care vorbește Efeseni 5: Domnul Isus S-a dat pe Sine »ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu« (Efeseni 5,2) Ce Domn minunat!

Aici însă nu este vorba numai de faptul că El a murit, ci că mireasa însăși Îl poartă pe Domnul ei pe inima ei, ca fiind mort. Ea spune aici: »Un mănunchi de mir este Preaiubitul meu pentru mine.« În Orientul apropiat femeile aveau câteodată obiceiul să pună mir uscat într-un săculeț și să-l poarte între sâni, ca să se împrejmuiească astfel cu mirosul minunat al mirului. Ce tablou frumos este acesta: »Care se odihnește între sâni mei.« Când ea va fi în Necazul cel mare, atunci ea va experimenta, că în jurul ei totul este noapte. Însă Dumnezeu a zis, că în întuneric va lăsa să apară o lumină mare (Isaia 9,1; 60,1-2). În Maleahi o găsim în această noapte, unde ea își ridică privirea spre soarele dreptății, până când el va apare la orizont. Dar atâta timp cât este noapte, ea poartă în sânul ei un Hristos suferind și muribund. Ce loc minunat. În Osea, Dumnezeu spune, pe când același Ierusalim Îi era necredincios și mergea după idoli: »Să-și depărteze curviile dinaintea ei și precurviile de la sâni ei!« (Osea 2,2). Aici vedem însă că în același loc, acolo unde este inima ei, ea poartă acum amintirea Domnului ei aflat în suferințe și în moartea Sa, așa cum spune Pavel, că Hristos locuiește prin credință în inima noastră (Efeseni 3,17).

Este aceasta așa? Am cunoscut noi pe Domnul Isus numai ca pe Acela prin care suntem salvați, sau și-a făcut El locuință în inima noastră? Suntem noi totdeauna umpluți cu ceea ce este El

pentru Dumnezeu, ca Acela care a suferit și a murit pe cruce? Îl purtăm noi așa în noaptea în care ne aflăm și noi și despre care Pavel a spus: »Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (Romani 13, 12)? Sâni sunt frecvent întâlniți în Cântarea Cântărilor; ei sunt în Scriptură în primul rând un simbol al maturității duhovnicești și în al doilea rând un simbol despre dătorii de hrană copilașilor în credință. Când cineva tocmai s-a întors la Dumnezeu jubilează de bucurie că este iertat de păcatele sale și că va ajunge în ceruri. Când apoi se maturizează duhovnicește nu-și va pune în primul rând întrebarea ce a primit, ci atunci Domnul Isus Însuși ocupă treptat loc în inimă. Atunci este prezentă și hrana pe care noi o putem da altora. Atunci vom spune altora nu numai că: „El a murit pe cruce și El vrea să-ți ierte și păcatele tale, dacă vii la El”, ci atunci vom putea spune: „Dacă tu ai ști ce Domn minunat am eu, ce iubire a avut El pentru mine, când a mers la cruce, ce prețios este El pentru mine din cauza drumului îngrozitor pe care El mers și care s-a sfârșit prin a fi părăsit de Dumnezeu.” Atunci oamenii nu vor auzi în primul rând ceea ce ei pot obține de la Domnul Isus, ci ce iubire este în inima noastră pentru El, așa că și ei Îl vor dori.

Dar El era nu numai un Hristos suferind și muribund. În versetul 14 ea spune: »Preaiubitul meu este pentru mine un ciorchine de flori de hena în viile din En-Ghedi.« Cuvântul ebraic „hena” este foarte asemănător cu sensul cuvântului ebraic „împăcare”. Este o floare care înflorește primăvara cu o somptuoasă încântătoare și împrăstie până în depărtări un miros minunat. Aceasta aparține și lucrării Domnului Isus. Nu numai suferințele Sale, ci și învierea Sa. Isaia 53 spune: »Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță« (versetul 10). Ce semănătură minunată a ieșit la iveală din mormântul Său! Dacă bobul de grâu cade în pământ și moare aduce mult rod. Rosta, care venea de pe pământ avea pentru Dumnezeu un miros plăcut, care se răspândea în viile din En-Ghedi; un tablou al popoarelor (compară cu versetul 6) care vor găzdui mai întâi rămășița (în tabloul oamenilor lui David din 1 Samuel 24,1), și apoi în Împărăția păcii vor savura roadele foarte bogate ale învierii lui Hristos (compară Ezechiel 47,10 cu Ioan 21,1-12). În numele En-Ghedi cuvântul En- înseamnă „izvor” și cuvântul Ghedi înseamnă „țap”. Aceasta vorbește despre Domnul Isus ca Acela care Și-a dat sufletul pentru noi ca jertfă pentru vină (țapul este mai cu seamă animalul pentru jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină). Însă țapul pentru păcat a văzut sămânță și a devenit pentru noi un izvor. Crucea a devenit pentru noi pomul vieții, izvorul din care a ieșit acest ciorchine de flori de hena, care vorbește de viața de înviere și de mirosul pe care aceasta l-a împrăștiat.

Apoi găsim în versetul 15, că Mirele reacționează direct la aceste sentimente prețioase ale miresei. El spune: »Ce frumoasă ești, iubita Mea! Iată, ce frumoasă ești, ochii tăi sunt porumbei.« Ce înseamnă frumusețea ei pentru Domnul Isus, când ea Îl poartă așa în inima ei? Că ochii ei sunt ca porumbeii! Citim în Matei 10,16, că noi trebuie să fim simpli (sau cum se mai poate traduce: modest, sincer, loial) ca porumbeii. Ochii ei erau pentru El ca porumbeii, ceea ce vorbește de sinceritate, de »curăția (simplitatea) față de Hristos«. Dacă ochii noștri sunt sinceri, nu trebuie să se spună mult despre restul trupului. Atunci tot trupul nostru este lumină. Când ea și-a îndreptat ochii în felul acesta spre Domnul Isus (și aceasta înseamnă să ai un ochi sincer, un ochi care nu cunoaște un alt obiect spre care să se uite, decât numai la El), atunci Mirele trebuie numai să spună ce înseamnă ochii ei pentru El.

Și noi suntem legați ca mireasă cu Domnul Isus. »Căci v-am logodit cu un bărbat ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată«, spune Pavel în 2 Corinteni 11, »dar mă tem ca ... gândurile voastre să se strice de la simplitatea față de Hristos.« Trebuie Domnul Isus să spună și despre noi, că ochii noștri nu sunt simpli ca porumbeii? Dacă o porumbiță este luată de lângă porumbelul ei, ea devine foarte supărată, căci ea este foarte legată de partenerul ei. Așa găsim la Ezechia, când vorbește în rugăciunea sa de mulțumire despre durerea singurătății sale (Isaia 38,14), că el găngurea ca un porumbel. Cunoaștem noi acest atașament? Este prezentă și la noi această tristețe, dacă chiar și numai pentru un moment este întreruptă părtășia cu Domnul? Suntem noi întristați, dacă ochii noștri au fost abătuți pentru un moment și am avut alte obiecte

pentru ochii noștri, în care am găsit bucurie? Dacă suntem într-adevăr sinceri față de Hristos, ochii noștri vor fi pentru El strălucitori ca porumbeii, care sunt »acoperiți cu argint și al cărei penaj este verde, gălbui auriu« (Psalmul 68,13).

Când mireasa aude aceasta, ea devine impresionată, pentru că Mirele o numește așa de frumoasă, și nu poate face altceva decât să răspundă imediat cu ceea ce El Însuși spunea despre ea. Ea spune: »Iată, ce frumos ești, Preaiubitul meu, ce plăcut ești!« (versetul 16). Ce cuvinte minunate sunt acestea în gura ei! Adâncește-te odată în ele! Este același popor care a zis: »Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim« (Isaia 53,2). Ei nu puteau descoperi nimic deosebit la El. El era un om între oameni, și iudeii au îndrăznit chiar să spună, că El era un păcătos. Însă aici, când ochii ei s-au deschis și au devenit ca porumbeii, ea vede ce este El în realitate: plăcut. »Ființa Lui este plină de farmec«, spune ea mai târziu în această carte. Ea a învățat să vadă totul la El și să le prețuiască. Aceasta n-au văzut iudeii în zilele când Domnul Isus a fost pe pământ. Ei au văzut un om cu aceleași sentimente ca și noi. Însa ucenicii, care aveau ochii ca porumbeii, puteau spune: »Noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl« (Ioan 1,14).

»Și patul nostru«, spune ea, »este verdeață«. Aici ea se vede într-o comuniune fericită cu Mirele. Aici încă nu este desăvârșitul rezultat final din palatul împărătesc, ci pe câmpul liber; este numai deocamdată. Totuși pe câmpul, unde ea este cu Mirele în legătură, sunt pășuni verzi (cuvântul înseamnă de fapt: verdeață proaspătă). Este culoarea ierbii, a pășunii, despre care vorbește și Psalmul 23. Aici ea este cu El. Orașul reprezintă totdeauna în această carte lumea, organizațiile omenești, pe »aceia care locuiesc pe pământ« (Apocalipsa). Însă pe câmpul liber, unde totul vorbește despre ceea ce pământul aduce spre slava lui Dumnezeu, acolo vrea ea să fie lângă Preaiubitul ei. Aici ea nu are nici o dorință după un palat, aici sunt cedrii și chiparoșii pentru grinzi și bolți, care reprezintă pentru ea un palat foarte mare. Aici vrea ea să fie lângă Mirele ei. Acești doi copaci, cedrii și chiparoșii, erau sortimente de lemn care au fost întrebuințate la construcția Templului lui Solomon (1 Împărați 5,8.10). Locul unde este mireasa aici, amintește deci de Sfânta Sfintelor și vorbește despre comuniunea intimă cu Mirele ei.

Care este aici rezultatul acestei comuniuni? Ea simte cum este ea: așa de neînsemnată, așa de neagră prin soarele strămtorării. Ce trebuie să spună ea despre sine însuși? Ea se întreabă iarăși; cum este posibil, ca El să vadă ceva în mine? Ea spune: »Eu sunt (numai) o narcisă din Saron«. Nu o narcisă așa cum o cunoaștem noi, ci un anumit soi de flori mici de câmp, care ieșeau la iveală pe pășunile din Saron în timpul primăverii, acestea fiind câmpuri pline cu flori. Este așadar un tablou plăcut, însă este un tablou despre neînsemnatatea ei. Pe lângă aceasta, mireasa spune aceasta în timpul Necazului cel mare, și în Isaia 33 se spune că în acest timp, ca urmare a invaziei asupritorului (asirianului), Saronul a devenit o stepă; și ea a crescut acolo ca o floare simplă de câmp. Ea spune: Ce pot să însemn eu pentru Mirele meu, ce vede El în mine? Eu sunt doar numai un crin din văi. Acesta nu este crinul alb, pe care noi îl cunoaștem, ci este probabil o floare roșie de câmp. Mai târziu ea compară buzele roșii ale Mirelui cu același crin. Ea spune: „Sunt numai un crin, într-adevăr unul frumos, totuși sunt o floare de câmp neînsemnată, care crește sălbatic în locuri neînsemnate”.

Însă după aceea Mirele preia cuvintele ei într-un mod minunat și mișcător, și spune: „Evident, tu ești un crin, însă *dacă* tu ești un crin, atunci pentru Mine ești un crin în mijlocul spinilor; atunci tu ești pentru Mine un crin în mijlocul unui câmp pe care nu crește nimic altceva, decât spini”. Aceasta este o comparație puternică. În Ezechiel 2,6, Dumnezeu trebuie să spună, că în casa lui Israel se găsesc împotriviți și spini. De aceea spune El aici despre rămășiță, că ea este ca un crin în mijlocul spinilor. În Împărăția păcii nu se va mai găsi în Israel niciun spin înțepător (Ezechiel 28,24). Dar aici, în timpul Necazului cel mare, ea este înconjurată numai de spini. Asta vede Mirele. El spune: Tu ești pentru Mine prețioasă ca un crin în mijlocul spinilor. Spinii sunt consecința blestemului asupra pământului; după ce Adam a păcătuțit, Dumnezeu a spus ca pământul să dea spini și ciulini. Ce blestem îngrozitor a fost acesta! Pe când Domnul Isus era pe drumul spre cruce, soldații lui Pilat I-au pus pe cap o cunună de spini. Ceea ce vorbește despre

blestemul asupra pământului, despre consecințele păcatului lui Adam, aceasta l-au pus ei pe cap și au zis: El trebuie să poarte povara care este urmarea blestemului pământului. Ei l-au făcut cauza blestemului care împovăra pământul. Pe când Domnul Isus mergea în felul acesta spre cruce, ce îi era dat să vadă? El s-a uitat în jurul Său, și iată că întreaga casă a lui Israel era din spini. Totuși nu toți! Dacă ar fi fost așa, ar fi avut El curajul (vorbind omenește) să meargă mai departe spre această cruce îngrozitoare? El a făcut aceasta pentru bucuria care era înaintea Lui. El vedea în duh, pentru că era Dumnezeu, crinii care vor fi la sfârșitul timpului; crinii pe care îi găsim de trei ori în titlurile Psalmilor: în Psalmul 80, Psalmul 69 și Psalmul 45. În Psalmul 80 găsim crinii la nașterea lor, cum Israel a fost dus din Egipt în țara lui Israel. Și acolo este prezentat pentru prima dată Fiul de la dreapta lui Dumnezeu, Mesia. În Psalmul 69 găsim cum crinii ajung în Necazul cel mare, când Domnul Isus se unește cu rămășița în suferințele ei îngrozitoare. Însă Psalmul 45 ne dă rezultatul final după strâmtorare, când Mesia este unit cu mireasa Sa, cu orașul Ierusalim. Așa spune El aici: »Ca un crin între spini, așa este iubita mea între fete«. El vede în ea, ceea ce este ea în realitate. Deși ea însăși se numește o simplă floare de câmp, El spune: bine, dar atunci toate celelalte nu sunt decât spini, urâciuni în ochii Mei, care au valoare numai să fie aruncate, cu care Eu nu pot face altceva decât să le dau foc, așa cum se va întâmpla la judecată.

Acum ea întrebuițează o comparație asemănătoare. Când El a zis, că ea este un crin în mijlocul spinilor, ea spune: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii.« Acum ea l-a cunoscut ca pe marele purtător de roade, așa cum este El într-adevăr. Ce mult timp a căutat Israel după roade? Ei au căutat roade sub Lege. În Romani 10 și 11 citim cum ei s-au ostenit să aducă roade pentru Dumnezeu. Ei credeau că pot să aducă aceste roade în timp ce făceau faptele Legii; de aceea nu au ajuns la neprihănirea pe care o dă Dumnezeu. Aici însă mireasa știe unde se găsesc adevăratele roade: pe meri: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu.« Noi nu trebuie să ne așezăm sub alți copaci, căci acolo vom muri de foame. Noi trebuie să ne așezăm acolo unde găsim roade, sub pomul vieții, care este Domnul Isus Însuși. »La umbra lui m-am desfătat și m-am așezat.« Înainte nu a avut nici o dorință după El (El nu avea nici o înfățișare, ca ea să-l dorească), fiindcă ea nu a descoperit la El roada prețioasă; ea a vrut să caute această roadă la ea însăși. Care este deci rezultatul, când ea nu vrea această roadă și această umbră? Atunci ea ajunge în soarele dogoritor, despre care ea a vorbit, și atunci ea devine neagră și începe să se vadă pe sine însăși încărcată cu păcate, și are nevoie de sângele Aceluia pe care ea l-a prins în cuie pe cruce. Însă aici, după ce ea a simțit soarele și după ce Dumnezeu a lăsat-o să treacă prin încercări și ea și-a venit în fire, ea spune: acum mă desfățez în El, acum văd în El tot ceea ce am nevoie pentru inima mea, hrana, pe care vreau să o savurez, și umbra, în care vreau să stau. Ce nevoie va avea ea de acestea în acest timp îngrozitor!

»Și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.« Ea va dori merele care cresc în acest pom. Găsim în capitolul 7, că Mirele vorbește despre ea și spune că mirosul răsuflării ei este ca mărul. Aceasta are o semnificație mare. Dacă noi ne-am hrănit din Domnul Isus, dacă ne-am hrănit cu mâncarea duhovnicească, respirația noastră va mirosi ceea ce noi am mâncat. Atunci noi vom expira (fără ca noi să ne dăm seama de aceasta, însă cei din jur își vor da seama), că am mâncat merele, pe care noi le-am găsit la Domnul Isus. Se poate spune aceasta despre noi? Se observă în vorbirea noastră, că noi ne-am hrănit cu persoana Sa scumpă? La mireasă era așa.

Ea spune: »El m-a dus în casa vinului și dragostea este steagul lui peste mine.« (versetul 4) Acum Mirele o duce în locul de bucurie. Am văzut deja, că vinul este simbolul bucuriei, care face pe Dumnezeu și pe oameni veseli. El o aduce aici la bucurie, după ce a trecut prin necaz, și în cele din urmă a găsit umbra. În Psalmul 36 citim un verset care face aceasta clar (versetul 7): »Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale«. Aceasta este ceea ce mireasa trebuie să învețe mai întâi; că ea are nevoie de umbra Domnului Isus, deoarece bunătatea Lui este scumpă. Ce găsește ea apoi, când găsește odihnă la umbra Lui? Apoi spune versetul 8: »Ei se vor sătura din belșug de grăsimea casei Tale și-i vei adăpa din râul desfătărilor Tale.« Nu este invers. Nu este de la sine înțeles, că un

credincios savurează această mâncare scumpă și această băutură scumpă. Pentru aceasta el trebuie mai întâi să cunoască locul umbrei. Cu regret nu fiecare credincios are dorința să se hrănească cu aceste mere și să șadă la această umbră. Însă numai atunci va cunoaște bucuria casei vinului, plinătatea bucuriei, care, așa cum spune Psalmul 16,11, este înaintea feței lui Dumnezeu. Ce mulți credincioși sunt, care socotesc că ei găsesc această bucurie la alți copaci și se așează sub alți copaci! Însă acolo nu vei găsi niciun rod, care să satisfacă cu adevărat inima ta. Ei oferă pentru un timp umbră, dar tu nu poți rămâne acolo, pentru că ei nu dau hrană. În afară de aceasta, tu ești lipsit de sentimente față de El, căci tu neglijezi adevărul din versetul 4b:

»Și dragostea este steagul Lui peste mine.« Când mireasa este adusă la împărat în casa vinului și vede acolo toate împărătesele din palatul lui Solomon, probabil că se va simți stingherită, deoarece ea este numai o fată simplă de la țară, pe care a ars-o soarele. Dar atunci ea vede fluturând peste ea steagul Mirelui, și când citește pe acest steag, găsește scris cuvântul »dragoste«. Îi va mai fi atunci teamă de ceea ce spun ceilalți? Sunt credincioși care abia îndrăznesc să spună că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar ei spun: sunt negru și oamenii văd pe mine că sunt negru. Dacă ei ar privi în sus, ar vedea steagul pe care stă scris »dragoste«. Domnul Isus este acest steag. Dacă sunt lupte în viață, atunci trebuie să știm: El este steagul. Când a venit Amalec, să atace ariergarda, găsim la sfârșitul capitolului 17 din Exod, că Moise spune: »Domnul este steagul meu!« El este Acela care le-a adus victoria (compară Isaia 5,26; 11,10.12). De ce Domnul Isus a luptat și a putut obține victoria? Pentru că steagul Său era dragostea. Cântarea Cântărilor 8 spune: »Pentru că dragostea este tare ca moartea, ardoarea ei este neînduplecată ca locuința morților.« Deoarece dragostea Lui era așa de tare, El a putut să obțină victoria și să ridice un steag peste preaiubiții Lui. Domnul Isus i-a iubit pe ai Săi până la sfârșitul amar de pe cruce, când ei I-au oferit mirul suferințelor. El a fost călăuzit de dragoste și prin dragoste a fost ținut puternic pe cruce. Acesta este steagul, pe care noi avem voie să-l vedem. Să nu privim la ceea ce noi suntem în noi înșine, ci să privim în sus, căci steagul Său peste noi este dragostea! Dragostea este cea care ne ocrotește, ne conduce pe drumul nostru și care în cele din urmă ne va da victoria.

Ești și tu bolnav de dragoste, când vezi aceasta? (versetul 5). Ai tu în tine acest sentiment puternic, care iese în afară, că ești așa de impresionat de ceea ce este El, că ai numai o dorință - să fi întărit cu turte de struguri și să te înviiorezi cu merele care vin de la El? Va veni pentru Ierusalim un timp în care va fi înviorat prin turtele Sale de struguri și nu prin idoli (Osea 3,1). Atunci el va primi o putere nouă prin aceste stafide (compară cu 1 Samuel 30,12). Citim aceasta și în istoria lui David. El este un model al Domnului Isus ca Împărat disprețuit, care mai târziu se va întoarce înapoi și va ridica împărăția. După ce el a adus chivotul înapoi la Ierusalim la locul lui, vedem apoi în 2 Samuel 6 că David a împărțit turte de stafide la tot poporul și la toți cei care au venit să serbeze împreună cu el. Aceasta vorbea de faptul că împăratul s-a întors înapoi la Ierusalim în slava sa și că Dumnezeu a venit în oraș, ca să locuiască acolo. Deci această dorință a rămășiței se va împlini. Noi nu trebuie să așteptăm așa de mult. Noi avem Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu, și noi putem găsi pentru inimile noastre tot ce avem nevoie. Dar numai atunci vom simți o nevoie mare după hrana duhovnicească, dacă suntem bolnavi de dragoste și copleșiți de dorința după Dumnezeul mântuirii noastre (compară cu Psalmul 63,1; 84,2; 119,20.81). Aceasta este o boală de dragoste, care poate fi vindecată numai prin hrana pe care El vrea să ne-o dea. Atunci fericirea din versetul 6 este realitate.

»Stânga Lui este sub capul meu și dreapta Lui mă îmbrățișează.« Dumnezeu a spus aceasta cu mult timp înainte; El a spus deja în Deuteronom 33: sub tine sunt brațe veșnice; sunt brațele puternice, aripile de vultur, cu care voi ați fost purtați. Cât timp a trecut, fără ca mireasa să știe aceasta! Însă atunci când în strâmtorare a învățat ce înseamnă El pentru inima ei, abia atunci ea va ști în adevăr ce este El. Atunci va simți sub ea brațele puternice. Mâna dreaptă, despre care Dumnezeu a spus în Isaia ca mângâiere pentru poporul Său: Nu te teme, tu popor mic Israel, căci mâna Mea cea dreaptă este aceea care te va sprijini, ca să nu vii la judecată (Isaia 41,10; Psalmul 63,8). Ce scenă minunată găsim noi aici! Vom vedea mai târziu că această scenă se va întuneca.

Însa aici, la prima iubire, pe care mireasa o are pentru Mire, unde toate sunt încă așa de minunate, fără tulburare, aici ea se vede întrutotul în brațele Sale și se știe în siguranță la El.

Atunci înțelegem și dorința ei din versetul 7: »Vă jur (sau: vă implor), fiice ale Ierusalimului, pe gazelele sau pe căprioarele câmpului, nu stârniți, nici nu treziți dragostea, până nu va voi ea.« Aceasta este ceea ce spune Domnul Isus, când Maria stătea la picioarele Lui. Atunci El a zis Martei, ca să zicem așa, să nu tulbure pe Maria în dragostea ei, în această părtășie fericită la picioarele Sale, unde ochii ei erau îndreptați numai spre El și inima ei era umplută de dorința după această hrană duhovnicească, care se găsea la El. Așa spune mireasa aici: vă implor (aceasta înseamnă, vă rog cu toată tăria) fiice ale Ierusalimului, să nu mă treziți din extazul amoros al meu. Fiicele Ierusalimului sunt aceia care de asemenea Îl caută pe Mire, dar care sunt mult mai puțin maturizați duhovnicește; vom vedea aceasta și mai târziu. Cât de des au fost credincioși, care conștient sau inconștient au încercat să tulbure părtășia noastră, prin aceea că au vrut să ne preocupe cu alte lucruri, vorbind cu noi despre lucruri care deranjează dragostea noastră. Așa de ușor, cum se sperie și se alungă gazelele și căprioarele (compară cu 1 Cronica 12,8; Psalmul 18,33), tot așa ușor se va întrerupe și părtășia de dragoste cu Domnul Isus. Se poate spune și altfel, și anume, că noi trebuie să așteptăm până a venit timpul dragostei, pentru ca dragostea să nu fie obținută forțat, ci natural și să poată înflori de la sine, așa cum îi place ei. Dragostea va înflori! Domnul Isus, Mesia, se va odihni în dragostea Sa. Ce cuvânt minunat în Țefania 3,17! El spune acolo: »Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie, va tăcea (sau: se va odihni) în dragostea Lui.« Ce tablou: se va odihni în dragostea Lui! Dumnezeu, care se poate odihni în Ierusalim! Acum El nu se poate odihni în Ierusalim. Acum se găsește numai necredință și ură împotriva lui Mesia, atunci însă Ierusalimul va veni la El și se va odihni în dragostea Lui. El spune aceasta în Psalmul 132: Acesta este locul odihnei Mele, unde voi locui veșnic, unde în cele din urmă Ma voi odihni pe acest pământ. Acum Dumnezeu nu are nici o odihnă pe acest pământ. El se odihnește în ceruri în Hristos. El va găsi odihnă pe *pământ* abia când Domnul Isus va reveni și va sta în Ierusalim ca Împăratul-Preot, așa cum Îl numește Zaharia 6. Atunci El se va odihni în dragostea Lui.

»Vă jur, să nu treziți dragostea.« Acum Domnul Isus nu poate încă să Se întoarcă înapoi la Ierusalim. Aceasta ar fi o constrângere a dragostei, dacă noi am ruga acum pe Domnul să vină înapoi la ei. Căci Ierusalimul nu este încă pregătit pentru dragostea Sa; el trebuie să treacă încă prin căldura dogoritoare a soarelui, prin necazuri, înainte să fi venit timpul dragostei. Înainte de aceasta dragostei nu-i va place să înflorească. Va implor, să așteptăm acest moment. În zilele noastre se va vorbi mult despre aceasta, ca noi să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului. Aceasta este bine, dacă înțelegem că Ierusalimul așa cum este El acum trebuie să meargă pe un drum îngrozitor și că cea mai mare parte a omenirii, care locuiește acum în Ierusalim, probabil va pieri în Necazul cel mare; că toată măreția, pe care ei au ridicat-o acolo, va fi nimicită în timpul de necaz. Doar o mână plină, câteva spice de pe câmp, spune Isaia 17, câteva măslina din pom, vor rămâne, după ce pomul va fi zguduit. Pe acești puțini Dumnezeu îi va numi poporul Său. Numai pe aceștia îi va păstra El în această țară. Ce lucru serios! Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, dar să ne rugăm înainte de toate, ca ei să-și ia acum adăpost la Domnul Isus și să fie primiți în Adunare.